

Arrest

**nr. 85 657 van 7 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 november 2011 en heeft zich op 1 december 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 april 2012.

1.3. Op 19 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal-Irak). U zou sinds 2006 een carwash hebben uitgebaat, samen met uw zakenpartners Walat, Mahmud en Majid (waarvan de twee laatstgenoemden tevens uw neven waren). In 2007 zou uw neef Majid in de carwash zijn ontvoerd en daarna vermoord zijn teruggevonden. U besloot hierop naar Koerdische regio (KRG-zone) te vertrekken om er bij uw oom in Zakho te gaan wonen. Nadat u in Zakho problemen zou hebben gekend omwille van een meisje, besloot u in september 2008 terug te keren naar Mosul. U zou samen met Walat en Mahmud de carwash opnieuw hebben opgestart. Op 9 oktober 2011 zouden drie politiewagens de carwash zijn binnengereden. Walat zou de auto's hebben gewassen. De volgende dag, op 10 oktober, zou de buurman van uw zaak u hebben opgebeld en u hebben gezegd dat Walat werd ontvoerd. Hij zou erop hebben aangedrongen dat u niet meer naar de zaak kwam. U zou vervolgens enkele dagen zijn ondergedoken bij u thuis, tot 14 oktober 2011, de dag dat u Mosul verliet. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 30 november 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielerlaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een vergunning voor de carwash en een attest van woonst opgesteld door de Mukhtar.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van onderstaande redenen:

Dient ten eerste te worden opgemerkt dat u de plotse en ingrijpende beslissing zou hebben gemaakt uw land en uw vertrouwde omgeving te verlaten op basis van de getuigenis van één enkele persoon. Uw buurman zou u immers hebben opgebeld met de mededeling dat uw zakenpartner Walat werd ontvoerd (CGVS, pg.7). U zou daarna meteen zijn ondergedoken bij u thuis en het huis niet meer hebben verlaten tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.9). Merkwaardig genoeg zou u gedurende de vier dagen dat u thuis was ondergedoken, geen enkele moeite hebben gedaan om de ware toedracht van de feiten te weten te komen. U zou enkel in een telefoongesprek tussen de ouders van Walat en uw ouders hebben opgevangen dat de ouders van Walat de buurman zouden hebben gecontacteerd die hen zou hebben gezegd dat Walat inderdaad werd ontvoerd (CGVS, pg.11). Uw vertrek uit Irak werd aldus volledig ingegeven door de verklaringen van uw buurman. Uzelf zou op geen enkele manier hebben getracht de ware toedracht van de feiten na te gaan of u hierover bij iemand te informeren. Nochtans betrof het uw zakenpartner-collega en is het totaal niet aannemelijk dat u zelf eerst niet zou hebben getracht meer gegevens over deze zgn. 'ontvoering' te weten te komen. U besloot uw land te verlaten zonder dat u zelfs maar verifieerde of die ontvoering wel daadwerkelijk had plaatsgevonden en zo ja, vanuit welke hoek en om welke reden dit was gebeurd. U heeft in deze context zelfs uw andere (en overblijvende) zakenpartner Mahmud niet meer gecontacteerd teneinde meer informatie of bijzonderheden over de ontvoering te weten te komen. Dit alles komt zéér ongeloofwaardig over.

Gezien u enkel zou hebben geweten dat Walat werd ontvoerd toen u Irak verliet op basis van de verklaring van uw buurman, kan worden verwacht dat u op elke mogelijke manier de evolutie van het incident dat u noopte Irak te verlaten zou opvolgen. Dat u ten stelligste naliet dit te doen, doet geheel afbreuk aan uw relaas. Het valt immers niet te verklaren dat u na uw vertrek uit Irak geen enkel initiatief heeft genomen om te weten te komen wat er verder met Walat is gebeurd. U weet niet of hij werd vermoord, of hij werd vrijgelaten (CGVS, pg.9). Uw onwetendheid hieromtrent valt enkel te wijten aan uw eigen complete desinteresse. U zou volledig hebben nagelaten navraag te doen over het lot van Walat of over het lot van uw andere zakenpartner Mahmud. Zo zou u zelfs uw ouders niet hebben gevraagd of zij wisten, of via hun families te weten konden komen, wat er met Walat of Mahmud na uw vertrek uit Irak is gebeurd, of er goed nieuws is of slecht nieuws in dit verband (CGVS, pg.9). U zou evenmin uw ouders hebben bevraagd of er enige indicatie was of bepaalde personen naar u op zoek zijn of uw familie mogelijk zelf werd bedreigd (CGVS,pg.10).

Nochtans beschikt u over de mogelijkheid om uw vader te contacteren. U zou hem immers een maand geleden (CGVS, pg.3) hebben gecontacteerd in verband met het opsturen van uw documenten (CGVS, pg.11). Dat u de tijd vond om uw vader te contacteren in verband met documenten die u wou laten opsturen, maar het nut er niet van inzag om uw vader te interpellieren over het lot van uw zakenpartners - en daarmee samenhangend de dreiging waaraan u mogelijks onderhevig kon zijn - doet grote vraagtekens rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van uw relaas. Dat uw problematiek u helemaal niets kon schelen, bevestigt u verder door eerst aan te geven dat u uw vader hierna niet meer hebt proberen te contacteren, om vervolgens laconiek te stellen dat u enkel de documenten wou krijgen

om daarna op uw verklaringen terug te komen en te stellen dat u toch nog éénmaal heeft proberen te bellen maar dat uw vader op dat moment niet meer bereikbaar was (CGVS, pg.11). Er dient geen betoog dat uw verklaringen op alle mogelijke manieren uw desinteresse voor uw actuele situatie in Irak aantonen.

Deze zéér nonchalante houding jegens uw problematiek en het ernstig gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, zowel toen u ondergedoken was in Irak, als hier in België wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek uit Irak en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u compleet nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet geheel afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Dient in de marge te worden aangestipt dat u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met de hulp van een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS, dd. 16/12/2011), liet optekenen dat de politiewagens uw carwash binnenreden op 10 oktober 2011, Walat drie dagen na het wassen van de politiewagens werd ontvoerd en u meteen de volgende dag Mosul verliet (vragenlijst CGVS, dd.16/12/2011, pg.3); terwijl u tijdens het huidige gehoor stelt dat de politiewagens de carwash binnenreden op 9 oktober 2011, Walat op 10 oktober werd ontvoerd en u vier dagen later Mosul verliet (CGVS, pg.10). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u in de voorbereidende vragenlijst hetzelfde hebt verteld als tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, pg.10). Er valt echter moeilijk te verklaren dat de medewerker van DVZ of tolk dergelijke fouten zou hebben gemaakt, te meer u deze vragenlijst naderhand voor akkoord heeft ondertekend.

Wat er ook van zij, alle bovenstaande elementen maken dat u niet aannemelijk kunt maken gevisieerd te worden door een terreurorganisatie. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt, namelijk uw identiteitskaart, attest van de Mukhtar en de vergunning van de carwash kunnen genoemde appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteitsgegevens, afkomst en werkzaamheden aan, elementen die niet door het CGVS in twijfel worden getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Ninewa aan dat de persberichten nog steeds melding maken van een ongunstige veiligheidstoestand met een impact op het dagelijkse leven. Volgens verzoeker valt de situatie tot op heden onder de noemer gevechten en zijn ze voortdurend aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen. Hij wijst voorts op het aantal burgerslachtoffers en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 8 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met "Iraq Body Count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) opgemerkt dient te worden dat hij de plotse en ingrijpende beslissing zou hebben gemaakt zijn land en zijn vertrouwde omgeving te verlaten op basis van de getuigenis van één enkele persoon, (ii) hij na zijn vertrek uit Irak geen enkel initiatief heeft genomen om te weten te komen wat er verder met Walat is gebeurd, (iii) hij evenmin zijn ouders zou hebben bevestigd of er enige indicatie was of bepaalde personen naar hem op zoek zijn of zijn familie mogelijks zelf werd bedreigd, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (v) hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij door een terreurorganisatie wordt gevisieerd, en (vi) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.2. Zo verzoeker voorhoudt dat hij van zijn buurman had vernomen dat zijn zakenpartner Walat ontvoerd was en hij geen andere keuze had dan Irak te verlaten aangezien zijn leven in gevaar was en niet kan verwacht worden dat hij in Irak zou blijven om te 'testen' of hij effectief in gevaar was en hij niet zou weten hoe hij zonder zijn eigen leven in gevaar te brengen meer kon te weten komen over de ontvoering en dood van Walat, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2007 naar de Koerdische regio trok om er bij zijn oom te wonen in Zakho na de ontvoering van zijn neef Majid zodat redelijkerwijs kan verwacht worden dat, indien verzoeker door zijn buurman wordt ingelicht dat een andere zakenpartner is ontvoerd en hij daardoor vreest voor zijn leven, hij enige moeite doet om de ware toedracht van de zaak te achterhalen eventueel vanuit Zakho waar hij vroeger reeds refuge vond, alvorens hals over kop zijn land van herkomst te verlaten. Er kan immers op gewezen worden dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst en zijn bron van inkomsten ontvlucht. De vaststelling dat verzoeker niets onderneemt, onderduikt en het land verlaat zonder te weten voor wie en waarom hij vrees dient te koesteren is niet ernstig en relativeert de geloofwaardigheid en de ernst van de voorgehouden feiten. Overigens kan aangenomen worden dat indien een terreurgroep zijn neef ontvoert omdat hij een aantal auto's van de politie zou hebben gewassen en zij van oordeel zijn dat dit verraad is

- wat overigens puur speculatie is van de kant van verzoeker - deze terreurgroep wel openlijk de verrader zou hebben gestraft teneinde een voorbeeld te stellen naar de andere burgers toe die iets van doen hebben met de overheid of de Amerikanen. Tot slot kan er tevens op gewezen worden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker of zijn andere zakenpartner, dan wel zijn vader, geen enkele poging zouden ondernemen om de politie, zij het discreet, in te schakelen, temeer, naar verzoekers zeggen, de politie gebruik had gemaakt van de diensten van de carwash. Gelet op de situatie in Irak kan inderdaad niet worden uitgesloten dat bepaalde politiemensen een link hebben met terreurgroepen, doch dit kan bezwaarlijk gesteld worden van een heel korps. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is. In de mate verzoeker tijdens het gehoor nog stelt dat hij Zakho diende te verlaten omdat hij problemen kende omwille van een meisje in 2008, kan hij de Raad niet overtuigen dat deze problemen dermate proporties hebben aangenomen dat deze nog actueel zijn en hem ervan weerhouden hebben om naar Zakho te vluchten in 2011. Gelet op alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worde gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

2.6.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Gezien de afkomst van verzoekster uit de stad Mosul, provincie Ninewa, in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Met betrekking tot deze veiligheidssituatie heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat uit een grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift (SRB, p. 14). Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden, o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie ook SRB *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk"*, 5 januari 2012, stuk 14: landeninformatie). De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Deze analyse wordt ook bevestigd in de update over de veiligheidssituatie gevoegd bij de nota van de verwerende partij en de krantenartikels waarnaar verzoeker verwijst: aanslagen gepleegd op sjiiitische pelgrims, politie, militairen, en Sahwaleden. In de 'Chronologie Irak 2012/3' gevoegd bij de nota wordt gepreciseerd dat de cijfers van Iraq Body Count en de VN wijzen op een daling van het aantal slachtoffers met meer dan 40%. Het eerste artikel vermeld in het verzoekschrift heeft betrekking op de stad Tal-Afar en ook de andere artikels tonen aan dat de incidenten eerder gericht van aard zijn, het betreft immers een Iraakse Christen man en zijn echtgenote, sjiiitische pelgrims, een soldaat, twee agenten, en een 'Shabak'.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad besluit dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is, dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is, gezien deze vaststellingen, terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet dan ook niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9.1. In de mate verzoeker aanvoert dat verweester de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen wordt met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS